

ПЕДАГОГІЧНА ОСВІТА

УДК 378.013.2

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.20441687>

**Інтеграція принципів партнерської взаємодії
у методику викладання в закладі вищої освіти**

Дутко Олена Миколаївна,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки та менеджменту освіти,
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка,
вул. Огієнка, 61, м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька обл., 32300, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-4157-2860>

Федорчук Вікторія Вікторівна,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки та менеджменту освіти,
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка,
вул. Огієнка, 61, м. Кам'янець-Подільський, Хмельницька обл., 32300, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-0560-3471>

Прийнято: 05.05.2026 | Опубліковано: 29.05.2026

***Анотація:** У статті розглянуто проблему інтеграції принципів партнерської взаємодії у методику викладання в закладі вищої освіти. Визначено ряд суперечностей, що актуалізують необхідність наукового осмислення означеного питання. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю модернізації освітнього процесу на засадах студентоцентрованого підходу, що передбачає активну участь здобувачів освіти у навчанні та формування суб'єкт-суб'єктних відносин між викладачем і студентами.*

Проаналізовано сутність поняття «партнерська взаємодія», визначено її ключові принципи, зокрема довіру, взаємоповагу, рівноправність і відповідальність. Визначено педагогіку партнерства як комплексний феномен, який охоплює ціннісні, змістові, організаційні та технологічні аспекти освітнього процесу. Обґрунтовано модель інтеграції принципів партнерської взаємодії у методіку викладання, яка містить цільовий, змістовий, процесуально-діяльнісний та результативно-рефлексивний компоненти. Окреслено етапи її реалізації: мотиваційно-ціннісний, організаційно-методичний, діяльнісний і рефлексивно-оцінювальний.

Окрему увагу зосереджено на практичних аспектах реалізації моделі у процесі викладання педагогіки, зокрема через застосування інтерактивних і проєктних методів навчання. Запропоновано окремі інтерактивні технології, а також приклад освітнього проєкту, спрямовані на розвиток комунікативних, соціальних і рефлексивних компетентностей здобувачів освіти, а також формування досвіду партнерської взаємодії.

Доведено, що системне впровадження принципів партнерської взаємодії сприяє підвищенню навчальної мотивації, активізації пізнавальної діяльності студентів та покращенню якості освітнього процесу. Результати дослідження можуть бути використані у практиці викладання в закладах вищої освіти та для подальших наукових розвідок у галузі педагогіки вищої школи.

Ключові слова: педагогіка, освіта, методика, заклад вищої освіти, інтерактивні методи, проєктні методи.

Integration of the principles of partnership interaction into the methodology of teaching in a higher educational institution

Olena Dutko,

Candidate of Pedagogic Sciences, Associate Professor at the Department of Pedagogic and Management Sciences Kamianets-Podilskyi Ivan Ohienko National University, Kamianets-Podilskyi, Ukraine, Ohienko str.,61, 32300

<https://orcid.org/0000-0002-4157-2860>

Viktoriiia Fedorchuk,

Candidate of Pedagogic Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Pedagogic and Management Sciences Kamianets-Podilskyi Ivan Ohienko National University, Kamianets-Podilskyi, Ukraine, Ohienko str.,61, 32300

<https://orcid.org/0000-0002-0560-3471>

Abstract: *The article considers the problem of integrating the principles of partnership interaction into the methodology of teaching in a higher education institution. A number of contradictions are identified that actualize the need for scientific understanding of the specified issue. The relevance of the study is due to the need to modernize the educational process on the basis of a student-centered approach, which involves the active participation of education seekers in learning and the formation of subject-subject relations between the teacher and students.*

The essence of the concept of "partnership interaction" is analyzed, its key principles are identified, in particular trust, mutual respect, equality and responsibility. The pedagogy of partnership is defined as a complex phenomenon that encompasses value, content, organizational and technological aspects of the educational process. The model of integration of the principles of partnership interaction into the teaching methodology is substantiated, which contains target,

content, process-activity and result-reflective components. The stages of its implementation are outlined: motivational-value, organizational-methodical, activity and reflective-evaluative.

Special attention is paid to the practical aspects of implementing the model in the process of teaching pedagogy, in particular through the use of interactive and project-based learning methods. Separate interactive technologies are proposed, as well as an example of an educational project aimed at developing communicative, social and reflective competencies of education seekers, as well as forming the experience of partnership interaction.

It is proven that the systematic implementation of the principles of partnership interaction contributes to increasing learning motivation, activating students' cognitive activity and improving the quality of the educational process. The results of the study can be used in teaching practice in higher education institutions and for further scientific research in the field of higher school pedagogy.

Keywords: *pedagogy, education, methodology, higher education institution, interactive methods, project methods.*

Постановка проблеми. Сучасний розвиток педагогіки вищої освіти характеризується утвердженням підходів, що орієнтують освітній процес на взаємодію його учасників як рівноправних суб'єктів. У цьому контексті взаємодія набуває статусу системоутворювального принципу навчання.

Нормативно-правове забезпечення вищої освіти України закріплює ці орієнтири. Зокрема, закони України «Про освіту» (2017) та «Про вищу освіту» визначають принципи студентоцентрованості, академічної свободи, взаємоповаги та співпраці, що передбачає активну роль здобувача освіти, розвиток діалогу та спільну відповідальність за результати навчання. За таких умов інтеграція принципів партнерської взаємодії у методику викладання є необхідною передумовою реалізації цих засад у практиці вищої освіти.

Водночас у теорії та практиці вищої освіти простежується низка суперечностей, що актуалізують необхідність наукового осмислення означеної проблеми. По-перше, між нормативно закріпленими орієнтирами на партнерську взаємодію та збереженням традиційної моделі викладання, зорієнтованої на односторонню трансляцію знань. По-друге, між потребою формування у здобувачів освіти ключових компетентностей та недостатнім рівнем методичного забезпечення впровадження відповідних підходів в освітній процес. По-третє, між підвищеними вимогами до якості освітнього процесу та рівнем готовності науково-педагогічних працівників до зміни усталених педагогічних практик.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових дослідженнях педагогічне партнерство розглядається передусім як інноваційна модель взаємодії, що ґрунтується на засадах суб'єкт-суб'єктних відносин, діалогу, довіри та спільної відповідальності учасників освітнього процесу [1; 2]. У цих працях підкреслюється системний характер партнерства, визначаються його принципи, функції та структурні компоненти, а також доводиться його вплив на підвищення якості освіти, розвиток ключових компетентностей і формування демократичної культури взаємодії.

У межах дослідження освітнього партнерства як складного багатовимірного феномена окрему групу становлять праці, у яких акцентовано увагу на його системній організації та міжсуб'єктній взаємодії в освітньому середовищі. Зокрема, партнерство у закладах вищої освіти трактується як відкрита система взаємодії між здобувачами освіти, викладачами та стейкхолдерами, що охоплює різні напрями співпраці та потребує визначення критеріїв ефективності [3]. У свою чергу, дослідження С. Бойко [4] розширює розуміння партнерства, розглядаючи його як стратегічний ресурс інноваційного розвитку освіти в умовах невизначеності, що реалізується через мережеві, міжінституційні та проектно-орієнтовані форми взаємодії.

Вагомий пласт наукових праць присвячено проблемі педагогічної взаємодії як безпосередньої основи реалізації партнерських відносин у освітньому процесі. Так, дослідниця Л. Притуляк [5] акцентує увагу на ролі міжособистісної взаємодії викладача і студента як чинника підвищення ефективності навчання, підкреслюючи значущість діалогічності, педагогічного такту та створення ситуації успіху. Доведено, що якість педагогічного спілкування безпосередньо впливає на мотивацію, самореалізацію та професійне становлення здобувачів освіти.

Окремий напрям досліджень пов'язаний із визначенням умов і механізмів формування готовності майбутніх педагогів до партнерської взаємодії. У працях В. Ковальчук [6], Л. Куземко [7], О. Дубасенюк, О. Антонової [8], обґрунтовано значення компетентнісного та студентоорієнтованого підходів у професійній підготовці, визначено структуру відповідної готовності та її складники. Емпіричні результати засвідчують, що цілеспрямована організація освітнього середовища, оновлення змісту підготовки та впровадження спеціального методичного забезпечення сприяють позитивній динаміці сформованості здатності до партнерської взаємодії.

Практико-орієнтований аспект інтеграції принципів партнерства розкрито у дослідженнях Н. Силенко, В. Матвієнко, присвячених використанню інноваційних освітніх технологій та форм організації навчання. Зокрема, доведено ефективність технологій активного навчання (проектного, проблемного, інтерактивного), які забезпечують розвиток комунікативних, соціальних і рефлексивних умінь, необхідних для реалізації партнерської взаємодії [9]. Водночас у роботах О. Семеног, М. Вовк [10], показано потенціал міжінституційної співпраці та освітніх проєктів як засобу формування досвіду партнерства у майбутніх фахівців.

Значна частка сучасних зарубіжних досліджень присвячено проблемі партнерства у вищій освіті як основи трансформації педагогічної взаємодії та

інноваційного розвитку викладання. Зокрема, N. Brown [11] розглядає партнерство між викладачами і студентами як чинник інноваційності освітнього процесу, підкреслюючи, що спільне конструювання навчального досвіду сприяє переосмисленню традиційних підходів до викладання та підвищує якість навчання. Авторка акцентує увагу на тому, що співпраця студентів і викладачів змінює не лише методи навчання, а й саму культуру університетської освіти.

У контексті дослідження динаміки ролей у партнерських освітніх практиках значущими є результати L. Nadar, H. Baharav та E. Cohen [12], які аналізують досвід дослідницько-практичних партнерств. Науковці доводять, що ефективність такої взаємодії значною мірою залежить від процесу формування ролей учасників, рівня довіри та готовності до спільного прийняття рішень, що безпосередньо впливає на якість освітніх результатів.

Питання ефективності партнерської взаємодії в освітньому процесі також розглядається у праці S. Fischer-Schöneborn та T. Ehmke [13], які досліджують межові форми співпраці між дослідниками та практиками в освіті. Автори емпірично доводять, що спільне конструювання освітніх рішень позитивно впливає на мотивацію учасників, рівень задоволеності співпрацею, розвиток професійних компетентностей і формування довіри як ключового компонента партнерства.

Окремий інтерес становить дослідження N. Dacre, V. Gkogkidis та P. Jenkins [14], у якому проаналізовано процес спільного створення інноваційних навчальних рішень на основі гейміфікації. Автори підкреслюють, що синхронна співпраця студентів і викладачів у процесі розроблення навчального контенту сприяє підвищенню залученості здобувачів освіти та розвитку їхньої автономності.

У межах концепції студентсько-викладацького співтворення вагомими є результати дослідження M. Dollinger та J. Lodge [15], які запропонували модель co-creation у вищій освіті. Дослідники доводять, що залучення студентів до

спільного проектування освітнього процесу підвищує його релевантність, сприяє розвитку критичного мислення та формує відповідальне ставлення до навчання.

Узагальнення наведених досліджень свідчить, що сучасна зарубіжна наукова думка послідовно обґрунтовує ефективність партнерських моделей взаємодії у вищій освіті, акцентуючи увагу на співтворчості, довірі, зміні ролей учасників освітнього процесу та підвищенні якості навчання через спільне конструювання освітнього досвіду.

Таким чином, аналіз сучасних наукових досліджень і публікацій засвідчує, що педагогіка партнерства розглядається як комплексний феномен, який охоплює ціннісні, змістові, організаційні та технологічні аспекти освітнього процесу.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Водночас, попри значну кількість наукових розвідок, питання цілісної інтеграції принципів партнерської взаємодії у методику викладання у закладах вищої освіти потребує подальшого теоретичного обґрунтування та практичної розробки, що й зумовлює актуальність даного дослідження.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою дослідження є теоретичне обґрунтування та структування підходів до інтеграції принципів партнерської взаємодії у методику викладання в закладах вищої освіти з урахуванням сучасних вимог до організації освітнього процесу.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасному педагогічному дискурсі поняття партнерської взаємодії розглядається як ключова характеристика організації освітнього процесу в умовах гуманізації та студентоорієнтованості. Аналіз наукових джерел засвідчує відсутність єдиного трактування цього феномена, що зумовлює доцільність звернення до різних наукових підходів.

Так, у працях О. Тадеуш освітнє партнерство у закладі вищої освіти визначається як «цілісна відкрита система, що характеризується зовнішніми та

внутрішніми поліфункціональними зв'язками (економічним, політичним, нормотворчим, організаційним, технологічним, інформаційним, розвивальним, регулятивним, захисним, охоронним та ін.), і включає суб'єктний, змістовно-цільовий, організаційний та результативний компоненти» [2, р. 65]. У цьому визначенні акцент зроблено на системності та багатокomпонентності партнерської взаємодії, що дозволяє розглядати її як структуроутворювальний елемент освітнього середовища.

У свою чергу, А. Євдокимова підкреслює ціннісно-смысловий вимір досліджуваного явища, зазначаючи, що педагогіка партнерства передбачає «суб'єкт-суб'єктну взаємодію, що ґрунтується на засадах суб'єкт-суб'єктної взаємодії, довіри, діалогу, рівності та спільної відповідальності учасників освітнього процесу, що забезпечує переосмислення традиційних моделей педагогічної взаємодії та утвердження гуманістичної парадигми освіти» [1, с.26]. Такий підхід розкриває гуманістичну природу партнерської взаємодії та її орієнтацію на розвиток особистості здобувача освіти.

Близькою за змістом є позиція Л. Куземко, яка розглядає партнерську взаємодію як співпрацю, що «ґрунтується на принципах рівноправності, взаємного визнання і відповідальності» [7, с.203]. У цьому випадку акцент зміщується на діяльнісний аспект, що дозволяє інтерпретувати партнерство як механізм досягнення освітніх результатів.

Узагальнення наведених підходів дає підстави визначити партнерську взаємодію як цілеспрямований процес суб'єкт-суб'єктної співпраці учасників освітнього процесу, що ґрунтується на цінностях довіри, рівності та взаємоповаги й забезпечує досягнення спільних освітніх цілей та розвиток особистості здобувача освіти.

Реалізація партнерської взаємодії у закладі вищої освіти відбувається на основі певних принципів, які у наукових дослідженнях розглядаються як базові орієнтири організації освітнього процесу. Так, О. Тадеуш виокремлює принципи

принцип гуманізації і відкритості; соціо-культуровідповідності; прийнятності традицій і інновацій; системності і комплексності; компетентності і науковості; оптимізму та довгостроковості; варіативності і мобільності; толерантності і погодженості; технологічності і ефективності, підкреслюючи їх значення для забезпечення цілісності освітнього процесу в ЗВО [2, с. 65]. Реалізація цих принципів у ЗВО передбачає створення відкритого освітнього середовища, інтеграцію традиційних та інноваційних форм навчання, а також забезпечення академічної мобільності здобувачів освіти.

У дослідженні В. Ковальчук обґрунтовано принципи партнерських відносин, індивідуально-особистісної спрямованості, права вибору та інноваційності як визначальні для формування компетентності педагогічного партнерства. Зокрема, принцип права вибору реалізується через можливість формування індивідуальної освітньої траєкторії здобувачів освіти [6, с. 108-109], що відповідає сучасним вимогам студентоорієнтованого навчання та положенням Європейського простору вищої освіти.

Натомість дослідниця А. Євдокимова акцентує увагу на таких принципах партнерства, як довіра, взаємоповага, діалог і спільна відповідальність, які визначають характер педагогічної взаємодії [1, с. 22-23]. Їх реалізація у закладах вищої освіти пов'язана з упровадженням інтерактивних методів навчання, організацією освітнього процесу на засадах співпраці та розвитком культури педагогічного спілкування.

У працях Н. Силенко та В. Матвієнко принципи партнерства розглядаються крізь призму технологій активного навчання, які забезпечують розвиток комунікативних і соціальних компетентностей здобувачів освіти. Автори підкреслюють, що «поєднання теоретичних засад педагогічного партнерства з методологічно обґрунтованим використанням активного навчання створює підґрунтя для формування нової моделі підготовки майбутніх педагогів, орієнтованої на діалог, співпрацю та спільну відповідальність за результат» [9, с.

139]. У межах цієї моделі організація партнерської взаємодії передбачає дотримання принципів діалогічності, рівноправності, взаємної відповідальності, колективного прийняття рішень та орієнтації на результат як спільну цінність для всіх учасників освітнього процесу. Їх реалізація зумовлює необхідність створення освітнього середовища, що ґрунтується на довірі й відкритості, забезпечення методичної готовності викладачів до застосування активних технологій, інтеграції цифрових інструментів для розширення можливостей взаємодії та системного впровадження інтерактивних методів навчання.

У дослідженні С. Бойко партнерство розглядається як системний механізм інноваційного розвитку освіти, що функціонує в умовах невизначеності та потребує переосмислення традиційних моделей взаємодії. У цьому контексті партнерство трактується як багаторівнева взаємодія різних соціальних та освітніх суб'єктів, спрямована на реалізацію інноваційних змін у освіті. Реалізація означених підходів у закладах вищої освіти передбачає розвиток проектно-орієнтованих форм співпраці, розширення взаємодії між учасниками освітнього процесу та інтеграцію різних інституційних ресурсів у спільну освітню діяльність [4].

Таким чином, аналіз наукових праць свідчить, що принципи партнерської взаємодії мають комплексний характер і охоплюють ціннісні (довіра, повага), організаційні (відкритість, варіативність), діяльнісні (співпраця, діалог) та інноваційні (гнучкість, цифровізація) аспекти. Їх реалізація у методиці викладання у закладі вищої освіти передбачає поєднання студентоорієнтованого підходу, інтерактивних технологій навчання, індивідуалізації освітніх траєкторій та розвитку партнерської культури взаємодії.

З метою системного впровадження принципів партнерської взаємодії у методику викладання, на нашу думку, було би доцільно використовувати модель, яка відображає логіку переходу від ціннісного усвідомлення партнерства до його практичної реалізації та оцінювання результатів.

Запропонована нами модель містить взаємопов'язані компоненти: цільовий, змістовий, процесуально-діяльнісний та результативно-рефлексивний.

1. Цільовий компонент визначає стратегічну спрямованість інтеграції партнерської взаємодії. А саме має на меті формування партнерської культури взаємодії між учасниками освітнього процесу. Його завдання: формування цінностей довіри, взаємоповаги, відповідальності; розвиток готовності до співпраці; забезпечення студентоцентрованості навчання.

2. Змістовий компонент передбачає оновлення змісту навчання з урахуванням основних принципів партнерства. Зокрема: інтеграцію тем, що розкривають культуру взаємодії; включення завдань на співпрацю та комунікацію; орієнтацію на формування у здобувачів soft skills; міждисциплінарність і практичну спрямованість змісту.

3. Процесуально-діяльнісний компонент, на наш погляд, є ключовим у моделі, оскільки забезпечує реалізацію партнерської взаємодії на практиці. Зокрема, це відбуватиметься завдяки застосуванню відповідних методів і технологій навчання, а саме: проєктних, проблемних, інтерактивних, кейс-методів тощо. При цьому викладач виступає в ролі фасилітатора, модератора, наставника, а здобувач стає активним суб'єктом навчання, співтворцем відкритого, довірливого, діалогічного середовища й освітнього процесу.

4. Результативно-рефлексивний компонент має на меті забезпечувати оцінювання ефективності взаємодії та її корекцію. Він передбачає: самооцінювання і взаємооцінювання; рефлексивні практики (щоденники, обговорення); аналіз результатів навчання тощо. Очікуваними результатами, на нашу думку, є підвищення мотивації здобувачів до навчання; розвиток їхніх комунікативних і соціальних компетентностей; формування відповідальності за результат і зростання якості освітнього процесу загалом.

Практична реалізація запропонованої моделі інтеграції принципів партнерської взаємодії була здійснена у процесі викладання навчальної

дисципліни «Педагогіка» для здобувачів вищої освіти педагогічних спеціальностей.

Так, на мотиваційно-ціннісному етапі особлива увага приділялася формуванню у студентів усвідомлення значущості партнерської взаємодії як основи майбутньої професійної діяльності. З цією метою використовувалися інтерактивні методи, зокрема дискусії («Яким має бути сучасний викладач?»), мозкові штурми, аналіз педагогічних ситуацій та ін. Це сприяло актуалізації особистісного досвіду майбутніх педагогів і формуванню позитивної установки на співпрацю.

На організаційно-методичному етапі було створено освітнє середовище, орієнтоване на партнерство. Зміст навчальної дисципліни доповнювався завданнями, що передбачали спільну діяльність, обговорення та взаємооцінювання. Було визначено чіткі правила взаємодії (повага до думки іншого, активна участь, відповідальність за спільний результат), що сприяло формуванню безпечного й довірливого середовища.

Ключовим став діяльнісний етап, у межах якого системно застосовувалися інтерактивні та проєктні методи навчання. Так, в контексті партнерської взаємодії використання інтерактивних методів («ротаційні трійки», «ажурна пилка», «2 – 4 – всі разом», «ПРЕС», «займи позицію» та ін.) дозволяло організувати освітній процес на засадах діалогу та співпраці, створювало умови для реалізації суб'єкт-суб'єктної взаємодії, сприяло розвитку навичок комунікації, співпраці та відповідальності за колективний результат, забезпечувало активну включеність кожного студента в освітній процес.

У межах впровадження принципів партнерської взаємодії у викладанні дисципліни «Педагогіка» ефективним було залучення студентів до реалізації медіапроєкту «Освітній блог / подкаст», спрямованого на осмислення педагогічних ідей та їх популяризацію у сучасному інформаційному просторі.

Мета проєкту передбачала формування професійної та комунікативної компетентності майбутніх педагогів через створення власного освітнього медіаконтенту, що конкретизувалося через наступні завдання: розвивати навички критичного осмислення педагогічних явищ; формувати вміння доступно й аргументовано презентувати інформацію; розвивати цифрову грамотність і медіакомпетентність; формувати навички командної роботи та партнерської взаємодії; стимулювати творчість і самовираження студентів.

Для реалізації проєктів здобувачам пропонувалися такі формати як блог (текстові публікації, есе, аналітичні матеріали); відеоблог (освітні відео, міні-лекції, інтерв'ю); подкаст (аудіорозмови, дискусії, тематичні випуски). На вибір здобувачів пропонувалися орієнтовні теми: «Яким має бути сучасний викладач?», «Партнерська взаємодія в освіті: міф чи реальність?», «Проблеми мотивації студентів», «Soft skills педагога», «Інтерактивні методи навчання: досвід і виклики», «Освіта майбутнього очима студентів».

Реалізація проєкту дозволяє поєднати теоретичні знання з практичною діяльністю, сприяє формуванню сучасного педагога як активного комунікатора й творця освітнього контенту, сприяє розвитку медіакомпетентності, критичного мислення та комунікативних навичок здобувачів освіти, забезпечуючи їх активну участь у партнерській взаємодії та формування готовності до професійної діяльності в умовах цифрового освітнього середовища.

У процесі виконання проєкту викладач виступав не як джерело готових знань, а як фасилітатор і консультант, спрямовуючи діяльність студентів, підтримуючи їхню ініціативу та стимулюючи до самостійних рішень.

Важливим елементом стала організація партнерського оцінювання: після презентації проєктів студенти здійснювали взаємооцінювання за визначеними критеріями (оригінальність ідеї, практична значущість, рівень співпраці в групі), що сприяло розвитку критичного мислення та відповідальності за спільний результат.

На рефлексивно-оцінювальному етапі використовувалися методи педагогічної рефлексії: обговорення, анкетування, в тому числі з використанням інтерактивних методів «незакінчене речення», «мікрофон», «обговорення проблеми в загальному колі» тощо. Студенти відзначали підвищення власної активності, покращення комунікативних навичок, а також усвідомлення значущості співпраці у професійній діяльності.

Отже, впровадження моделі інтеграції принципів партнерської взаємодії у викладанні педагогіки демонструє її ефективність як інструменту модернізації освітнього процесу у закладах вищої освіти.

Висновки. Інтеграція принципів партнерської взаємодії у методику викладання в закладі вищої освіти виступає важливою умовою підвищення якості освітнього процесу. Визначено, що партнерська взаємодія ґрунтується на засадах довіри, взаємоповаги, рівноправності та відповідальності, що забезпечує формування суб'єкт-суб'єктних відносин між викладачем і здобувачами освіти. Обґрунтована модель інтеграції принципів партнерської взаємодії містить цільовий, змістовий, процесуально-діяльнісний та результативно-рефлексивний компоненти. Її реалізація передбачає поетапне впровадження та створення сприятливого освітнього середовища. Доведено, що ефективність інтеграції партнерської взаємодії забезпечується системним використанням інтерактивних і проєктних методів навчання, які активізують пізнавальну діяльність студентів, сприяють розвитку комунікативних, соціальних і рефлексивних компетентностей, а також формують досвід співпраці та відповідальності за спільний результат. Практична апробація моделі (зокрема через реалізацію проєктів та застосування інтерактивних технологій) засвідчила її результативність, що проявляється у підвищенні рівня навчальної мотивації, залученості здобувачів освіти та якості освітньої взаємодії.

Таким чином, реалізація запропонованої моделі та її структури забезпечить системну інтеграцію принципів партнерської взаємодії у методику викладання у закладі вищої освіти.

Список використаних джерел

1. Євдокимова А. Педагогіка партнерства в сучасному освітньому просторі. *Педагогічна інноватика: сучасність та перспективи*, 2026, № 11. С. 20-27. DOI: <https://doi.org/10.32782/ped-uzhnu/2026-11-3>
2. Тадеуш О.М. Освітнє партнерство у просторі вищої школи: вітчизняний та зарубіжний досвід. *Збірник наукових праць*. 2020. № 33 (1). С. 57-69. DOI: [10.28925/2311-2409.2020.33.7](https://doi.org/10.28925/2311-2409.2020.33.7)
3. Матукова Г., Саф'ян К., Багашова Н. Система освітнього партнерства у закладах вищої освіти: особливості формування та критерії оцінки. *Молодий вчений*. 2024. №4 (128). С. 92-98. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2024-4-128-25>
4. Бойко С. Партнерство заради змін: взаємодія у рамках реалізації інноваційної освітньої діяльності в умовах невизначеності. *Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка*. 2026. № 1 (36). С. 34-41. DOI: [10.33842/22195203-2026-36-137-34-41](https://doi.org/10.33842/22195203-2026-36-137-34-41)
5. Притуляк Л.М. Ефективне навчання на основі взаємодії викладача та студентів. *Теорія та методика навчання (з галузей знань). Інноваційна педагогіка*. 2019. Вип. 18. Т. 3. С. 87-90. DOI: <https://doi.org/10.32843/2663-6085-2019-18-3-18>
6. Ковальчук В. Формування в майбутніх учителів компетентності педагогічного партнерства. *Нові технології навчання*, 2025. № 99. С. 105-115. DOI: <https://doi.org/10.52256/2710-3560.2025.99.11>
7. Куземко Л. Досвід формування готовності до партнерської взаємодії у майбутніх учителів початкових класів. *Педагогіка формування творчої*

особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2021 р., № 78. С. 198-203. DOI: <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2021.78.35>

8. Дубасенюк О., Антонова О. Становлення «я»-концепції майбутнього вчителя початкової школи у контексті міжособистісної взаємодії. Нові технології навчання. 2023. №97. С. 58-64. DOI: <https://doi.org/10.52256/2710-3560.97.2023.97.07>

9. Силенко Н., Матвієнко В. Використання технологій активного навчання для формування готовності до педагогічного партнерства. *Інноваційна педагогіка. Теорія і методика професійної освіти*. 2025. Вип. 86. Т. 2. С. 136-142. DOI: <https://doi.org/10.32782/ip/86.2.25>

10. Семенов О., Вовк М. Педагогічне партнерство як пріоритет сучасної педагогічної освіти. Вісник НАПН України. 2021. 3(2). С. 1-7. DOI: <https://doi.org/10.37472/2707-305X-2021-3-2-11-1>

11. Brown Nicole. Partnership in learning: how staff-student collaboration can innovate teaching. *European Journal of Teacher Education*. 2019. Vol. 42. DOI: <https://doi.org/10.1080/02619768.2019.1652905>

12. Linor L. Hadar, Hadar Baharav, Etan Cohen. Dynamics of Role Formation in a Research–Practice Partnership. *Teachers College Record: The Voice of Scholarship in Education*. 2024. Vol. 126. № 4-5, April. DOI: <https://doi.org/10.1177/01614681241266396>

13. Fischer-Schöneborn S., Ehmke T. Evaluating boundary-crossing collaboration in research-practice partnerships in teacher education: Empirical insights on co-construction, motivation, satisfaction, trust, and competence enhancement. *Studies in Educational Evaluation*. Vol. 79. December 2023. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.stueduc.2023.101305>

14. Dacre N., Gkogkidis V., Jenkins P. Co-Creation of Innovative Gamification Based Learning: A Case of Synchronous Partnership. DOI: <https://doi.org/10.48550/arXiv.2103.13273>

15. Dollinger M., Lodge J. Student-staff co-creation in higher education: an evidence-informed model to support future design and implementation. *Journal of Higher Education Policy and Management*. Vol. 42, 2020. DOI: <https://doi.org/10.1080/1360080X.2019.1663681>